

РЕШЕНИЕ

№ 1183

гр. Варна, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IVA СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Константин Д. Иванов
мл.с. Станислав М. Ангелов

при участието на секретаря Марияна Ив. И.
като разглежда докладваното от мл.с. Станислав М. Ангелов Въззивно гражданско дело № 20233100501623 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава двадесета от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ОБЩИНА ДЪЛГОПОЛ, ЕИК: 000093524, със седалище и адрес на управление гр.Дългопол, ул.,„Георги Димитров“ №105, представлявана от кмета Г.Г., подадена чрез процесуален представител адв. С. З., срещу Решение № 140/05.06.2023 г., постановено по гр. д. № 570/2022 г. по описа на РС-Провадия, в частта, в която се приема за установено, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗС по отношение на Община Дългопол, че Х. И. И., ЕГН *****, с адрес с. Цонево, ул. „Тридесет и втора“ №30 е собственик на реална част с площ 2118 кв.м. от недвижим имот, находящ се в землището на с.Дебелец, общ.Дългопол, представляващ част от поземлен имот № 20599.2.125 в местност „Домусчука“ по КККР на землището на селото, одобрени със Заповед № РД-18- 605/28.02.2018г. на Изпълнителен директор на АГКК, с НТП изоставено трайно насаждение, целия с площ от 42562кв.м., при граници на реалната част: поземлени имоти № 20599.2.2, №20599.2.3, №20599.2.79 и №20599.2.1, заштрихована с червен цвят на комбинирана скица Приложение №3, на страница 103 от първоинстанционното дело, към изготвената съдебно техническа експертиза по делото, преподписана от съда, с площ по комбинираната скица от 2118 кв.м.,на основание придобивна давност, въз основа на владение, продължило в периода 1980г. до м.юни 2022г,

В частта, в която РС-Провадия отхвърля иска, по отношение на разликата в площта на установената владяна част от процесния имот с идентификатор 20599.2.125 по КККР на землището на с. Дебелец, м-ст „Домусчука“ над 2118 кв.м. ид.ч. до претендираната владяна реална част от имота в размер на 2500 кв.м, Решение № 140/05.06.2023 г., постановено по гр. д. № 570/2022 г. по описа на РС-Провадия не е обжалвано и същото е влязло в сила.

В жалбата са наведени оплаквания, че дори и ищецът да е владял имота, той не може да го придобие въз основа на давностно владение, тъй като на основание чл. 7, ал. 1 от ЗОС – имотите и вещите, които са публична общинска собственост, земите от общинския поземлен фонд и горските територии-общинска собственост, не могат да се придобиват по

давност и на основание чл. 86 от ЗС - Не може да се придобие по давност вещ, която е публична държавна или общинска собственост. Процесният имот от 2014 година е обявен за публична общинска собственост с Решение № 62-1-3 от 14.11.2014 г. на Общински съвет-Дългопол, поради което не може да бъде придобит от ищеца по давност. Процесният имот не може да съществува самостоятелно, поради което също не може да бъде придобит на основание давностно владение, тъй като не е налице годен обект на давностно владение.

Въззивникът – Община Дългопол, моли, въззивното решение да бъде обезсилено изцяло, евентуално да бъде отменено в обжалваната му част.

В открито съдебно заседание Община Дългопол, чрез процесуалния си представител адв. С. З. поддържа въззивната жалба.

Претендират се разноски.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба, от Х. И. И., чрез процесуалния му представител адв. Х. Г., с който се моли съда, да остави без уважение въззивната жалба, като неоснователна и да потвърди изцяло обжалваното решение № 140/05.06.2023 г., постановено по гр. д. № 570/2023 г. по описа на РС-Провадия, като обосновано, правилно и законосъобразно.

В открито съдебно заседание въззиваемата страна, чрез процесуалния си представител - адв. М.М. от АК-Варна поддържа отговора на жалбата и пледира за оставяне в сила на решението на районния съд, като законосъобразно, обосновано и правилно.

Претендират се разноски.

Във въззивното производство не са събрани нови доказателства.

Съдът, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството пред РС-Провадия е образувано по повод предявен от Х. И. И., ЕГН *****, срещу Община Дългопол, ЕИК 0000935224, положителен установителен иск за собственост с правно основание чл.124, ал.1 ГПК, с който се иска да бъде прието за установено по отношение на Община Дългопол, че ищецът е собственик на реална част с площ 2500 кв.м. от недвижим имот, находящ се в землището на с. Дебелец, общ.Дългопол, представляващ част от поземлен имот №20599.2.125 по КKKP на землището на селото, в местност „Домусчука“, с НТП изоставено трайно насаждение, целия с площ от 42562кв.м., при граници на реалната част поземлени имоти №20599.2.2, №20599.2.3, №20599.2.79 и №20599.2.1, въз основа на давностно владение, продължило в периода от 1980г. до м.юни 2022г.

Ищецът основава правния си интерес от търсената защита и активната си процесуалноправна легитимация по иска за собственост на следните фактически твърдения, заложили в обстоятелствената част на исковата молба: Излага, че повече от 30 години владее процесния имот. Преди образуване на ТКЗС, собственост на неговия баща бил имот с ид. №20599.2.2 по плана на село Дебелец, като той и баща му владеели и процесната част от съседния имот, където пасели животните си и там изградили кладенец, за да напояват насажденията си. След като животните на баща му били дадени в ТКЗС двамата продължили да работят поотделно двата имота, като Х. И. обработвал процесната реална част. През 1996г. правото на собственост на недвижим имот със стар идентификационен № 002002 и нов идентификационен №20599.2.2 било възстановено на наследниците на бащата на ищеца. Собствеността на процесната част, която ищецът владее не е възстановявана, но въпреки това той продължил да ползва имота като земеделска земя, оградил го и ползвал кладенеца и до настоящия момент. Счита, че въпреки наложения мораториум е придобил процесната част на основание давностно владение.

В срока по чл.131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от Община Дългопол, в който се оспорва предявения иск като недопустим и неоснователен. Твърди се, че Община Дългопол е придобила имота по силата на ЗСПЗЗ, за което е съставен съответният АКТ за собственост. Имотът е публична общинска собственост от 2014г. с решение № 62-1-3 от 14.11.2014г. на Общински съвет –Дългопол и не може да бъде придобит по давност.

Общината не е губила владението върху имота и дори е включен в Горскостопанския план за горски територии, които са собственост на Община Дългопол, където последната е извършвала сеч на дървесина, включително и през 2021г.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител моли да бъде постановен съдебен акт, с който да бъде установено по отношение на Община Дългопол, че ищецът е собственик на цитираната част от имот с площ 2118 кв.м. по силата на давностно владение. Счита, че безспорно се е установило, че цитираната част от имота не е горска територия и не е била окрупнявана в ТКЗС, поради което е невъзможно Община Дългопол да придобива собствеността върху имота по силата на ЗСПЗЗ, доколкото собствеността върху същия никога не е подлежала на възстановяване по този ред.

Претендират се разноси.

В открито съдено съдебно заседание ответникът чрез процесуалния си представител моли да бъдат отхвърлени исковите претенции на първо място като недопустими, евентуално като неоснователни. Счита, че процесната част от имота според него е без самостоятелен статут. Също така твърди, че е част от поземлен имот, който е публична общинска собственост, поради което не може да бъде придобита по давност. Счита иска за неоснователен с оглед обстоятелството, че видно от приложените писмени доказателства са налице решения на поземлена комисия, стабилен административен акт влязъл в сила, който определил за възстановяване съседният имот и заграбването на общински по никакъв начин не може да бъде прието от съда, че може да бъде придобит по давност.

Претендират се разноси.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От Решение № 36/09.09.1996г., изд. от Поземлена комисия гр. Дългопол, общ. Дългопол, обл. Варна и Скица, изд. на 30.06.1995г. от Поземлена комисия общ. Дългопол се установява, че на наследниците на бащата на ищеца е възстановена собствеността върху имот идентификационен № 002002 по картата на землището в местност „Въбела“, село Дебелец, представляващ нива от 3,899 дка, четвърта категория.

От скица на поземлен имот № 15-680318-21.06.2022 на СГКК-Варна за поземлен имот с идентификатор 20599.2.125 с адрес в село Дебелец, местност „Домусчука“ с площ 42562 кв.м. с трайно предназначение на територията – Земеделска и начин на трайно ползване – изостаено трайно насаждение, категория на земята – 6, номер на предходен план:000125, се установява, че като собственик е вписана Община Дългопол, въз основа на Акт за частна общинска собственост № 509 от 02.02.2012 г. издаден от кмета на Община Дългопол – М. И..

От представените от ответника писмени доказателства се установява, че за имот от №20599.2.125 в местност „Домусчука“ по КККР на землището на селото, с НТП изоставено трайно насаждение, целия с площ от 42562кв.м са съставени няколко поредни акта за общинска собственост, с които границите му са били променяни в периода от 2012г. до 2014г., а именно:

Акт № 509/02.02.2012г. за частна общинска собственост, издаден на правно основание чл. 2, ал. 1, т. 2 от ЗОС, във връзка с чл. 19, ал. 1 от ЗСПЗЗ и Протоколно решение № 2 от 26.01.2009 г. на комисията по чл. 19, ал. 2 от ЗСПЗЗ.

Акт № 685/21.12.2012г. за частна общинска собственост, вписан в Служба по вписванията гр. Провадия с под № 54, том XVII, вх. рег. № 6623/21.12.2012г.,

Акт № 686/17.01.2013г. за частна общинска собственост, вписан в Служба по вписванията гр. Провадия с под № 143, том I, вх. рег. № 425/01.02.2012г.,

Акт № 687/17.01.2013г. за частна общинска собственост, вписан в Служба по вписванията гр. Провадия с под № 145, том I, вх. рег. № 427/01.02.2012г.,

Акт № 688/17.01.2013г. за частна общинска собственост, вписан в Служба по вписванията гр. Провадия с под № 146, том I, вх. рег. № 428/01.02.2013г.,

Акт № 978/19.11.2014г. за публична общинска собственост, вписан в Служба по вписванията гр. Провадия с под № 177, том XV, вх. рег. № 5395.

Акт № 2917/07.08.2020г. за частна общинска собственост, вписан в Служба по вписванията гр. Провадия с вх. № 2841/26.08.2020, акт № 131, том VII, дело № 1308/2020 г.

Акт № 509/2.02.2012г. за частна общинска собственост, вписан в Служба по вписванията гр. Провадия с под № 145, том I, вх. рег. № 1447/28.03.2012г е съставен първи по ред за целия поземлен имот, в това число и процесната реална част.

От Заповед № РД 05-30/22.03.2019г., издадена от Директора на РДГ Варна се установява, че е бил утвърден горскостопански план за горските територии собственост на община Дългопол. От писмен документ, без посочен издател, наименование и дата на издаване, представен от ответника като извадка от лесоустройствен план се установява, че в землището на с. Дебелец е предвидена сеч на издънкови церови гори в земи общинска собственост, земеделски територии, пототдел 135г., без конкретно посочен номер на имот по КК и КР на землището на селото. От разрешително за сеч № 0617365, издадено на основание чл. 108 от Закон за горите, Заповед № РД 05-30/22.03.2019г. за утвърждаване на горскостопански план се установява, че на РОДОС-ЛЕС ЕООД, представлявано от К.З. е разрешено да извърши сеч в отдел № 135, подотдел, Г, имот с кадастрален № 1, община Дългопол, землище Дебелец, сечище от 5.300 хектара.

От заключението на приетата съдебно-техническа експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните се установява, че процесният имот попада изцяло в ПИ 20599.2.125 по КК и КР на с. Дебелец, м-ст Домусчука, общ. Дългопол, обл. Варна. Процесният имот граничи на север с ПИ 20599.2.2, а останалата му част попада в ПИ 20599.2.125 Площта на процесния имот по геодеизическо заснемане по материализирани граници с огради и нематериализирани граници е 2118кв.м. От огледа на място ВЛ е установило, че процесния имот в северната половина е равнинен и се ползва за нива и зеленчукова градина, а в южната е стръмен терен. В частта, представляваща нива и зеленчукова градина имотът се обработва. В останалата част е частично залесен с храсти и отделни дървета. От запад и изток имотът е ограден с паянтова ограда, изградена от бетонни колове и оградна мрежа. За южна граница на процесния имот служи основата на стръмния терен /откос/. По южната част на откоса се намира кладенеца, от който се напояват насажденията. Вещото лице посочва, че между ПИ 20599.2.2 и ПИ 20599.2.125 няма изградена материализирана ограда, но границата е трасирана с колчета. По КК на с. Дебелец, южната граница на ПИ 20599.2.2., реституиран на наследници на И. И.ов О., се явява северна граница на процесния имот. Източната граница на процесния имот, която е материализирана със стоманенобетонни колове с оградна мрежа е изградена на границата на ПИ 20599.2.3. – собственост на наследници на А.И. О.. Източната граница на процесния имот изцяло попада в ПИ 20599.2.125 – собственост на Община Дългопол. Западната граница на процесния имот, представляваща основата на откоса, е материализирана с паянтова ограда от стоманенобетонни колове и оградна мрежа и изцяло попада в ПИ 20599.2.125 – собственост на Община Дългопол. В изпълнение на задачата си по т. 5 вещото лице е изготвило скица на поземления имот като с червен шрих процесният поземлен имот е повдигнат при така описаните граници.

Не се съхраняват данни, дали процесният имот е бил включен в ТКЗС, ДЗС, АПК или други кооперации, както и не се съхранява емлячен регистър. Процесният имот има отделни дървета и храсти, но не е извършвана сеч. В проведено открито съдебно заседание вещото лице заявява, че поддържа заключението, което е представил. Изтъква, че имотът не е част от горска територия. Част от имота представлява нива или зеленчукова градина и към момента на огледа е имало зеленчуци. В част от имота представляваща скат е имало частично дървета и храсти. Вещото лице е заявило, че счита, че имотът не представлява гора. Кладенецът в имота се използва, като при огледа е констатирано наличието на маркуч

за напояване. В имота не е извършвана сеч. Посочва, че заповедта, която е приложена към отговора на ИМ на Регионална дирекция по горите-Варна, разрешителното за сеч и извадката от лесоустройственият план се отнасят за ПИ № 125, в който попада процесната част, но в кадастралната карта справка е друга, а именно, че представлява нива, земеделска земя, категория 6-та, изоставено трайно насаждение.

От показанията на свидетелите Ф.Т.М., С.Л.Ю., Б.Р.З. /водени от ищеца/, които съдят кредитира като еднопосочни и кореспондиращи с останалите събрани по делото доказателства се установява, че ищецът притежава имот в Дебелец. И тримата свидетели, твърдят, че имотът е бил собственост първо от неговия баща, а след това него и до настоящия момент се стопанисва от него, като същият е ограден. Подробно описват местоположението му и границите му в селото, като същите са запознати с него. Заявяват, че имотът никога не е бил в ТКЗС и винаги се обработвал от ищеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Въззивната жалба, инициирала настоящото въззивно производство е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

В обхвата на така посочените въззивни предели, ВОС намира обжалваното решение за валидно и допустимо, като постановено от надлежен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в изискуемата форма и при наличието на всички положителни, респ. липса на отрицателни процесуални предпоставки, обуславящи правото на иск и неговото надлежно упражняване.

По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, настоящият съдебен състав намира следното:

Нормата на чл. 124, ал.1 от ГПК постановява, че всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това.

С предявения положителен установителен иск се иска съдебно установяване на съществуването в полза на ищеца на право на собственост върху процесния недвижим имот - с площ 2118кв.м, находящ се в землището на с.Дебелец, общ.Дългопол, представляващ реална част от поземлен имот № 20599.2.125 в местност „Домусчука“ по КККР на землището на селото, одобрена със Заповед № РД-18- 605/28.02.2018г. на Изпълнителен директор на АГКК, с НТП изоставено трайно насаждение, целият с площ от 42562кв.м., при граници на реалната част поземлени имоти №20599.2.2, №20599.2.3, №20599.2.79 и №20599.2.1, заштрихована с червен цвят на комбинирана скица Приложение №3, към изготвената съдебно техническа експертиза по делото, преподписана от съда, с площ на реалните части по комбинираната скица от 2118 кв.м., на придобивно основание давностно владение, продължило в периода от 1980г. до м.юни 2022г.

За да бъде уважена така заявената искова претенция, за установяване правото на собственост, ищцовата страна е необходимо в процеса да проведе успешно пълно и главно доказване, че е титуляр на правото на собственост върху процесния недвижим имот, като докаже, че го е придобила на посоченото от нея придобивно основание-по давност.

За да се признае на едно физическо лице правото на изключителна собственост по отношение на един недвижим имот на основание придобивна давност следва да се изходи от разпоредбата на чл. 79, ал.1 от ЗС – Правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години. При позоваване на

изтекла в полза на ищеца придобивна давност, негова е доказателствената тежест да докаже, че е упражнявал фактическа власт явно, спокойно, несъмнено, постоянно, непрекъснато с намерението да свои имота. Владението от своя страна е едновременно проявление на обективен и субективен признак. Обективният признак се изразява в упражняване на фактическа власт върху вещта и включва фактически действия, които недвусмислено манифестират власт върху имота по съдържание като на собственик. Субективният признак на владението представлява намерението за своеене, което е психическо отношение. Законодателят установява законова оборима презумпция в чл. 69 от ЗС – Предполага се, че владелецът държи вещта като своя, докато не се докаже, че я държи за друго.

Съгласно разпоредбата на Чл. 3 от ЗСПЗЗ: Земеделските земи могат да бъдат собственост на граждани, на държавата, на общините и на юридически лица. Съгласно чл. 19 от ЗСПЗЗ: Общината стопанисва и управлява земеделската земя, останала след възстановяването на правата на собствениците. След влизане в сила на плана за земеразделяне и одобрената карта на съществуващи и възстановими стари реални граници земите стават общинска собственост; Определянето на имотите общинска собственост се извършва от комисия, назначена от директора на областната дирекция "Земеделие", в която участват представители на общинската служба по земеделие, на Агенцията по геодезия, картография и кадастър, на общината, на държавните горски стопанства или държавните ловни стопанства. В актовете за общинска собственост като основание за съставянето се посочва и протоколното решение на комисията.

По настоящото дело, от заключението на вещното лице, се установи че процесният имот не е бил включен в ТКЗС, ДЗС, АПК или други кооперации, както и, че не се съхранява емлячен регистър. Обстоятелството, че имотът е фигурирал в протокол, относно земи по чл. 19 от ЗСПЗЗ не е достатъчно, за да се приеме, че същия е бил в ТКЗС и е подлежал на възстановяване по реда на реституционните закони.

С Р № 249/4.07.2011 г. по гр. д. № 621/2010 г. I гр. о. Р № 488/19.12.2011 г. по гр. д. № 1403/10 I гр. о., Р № 88/17.07.2015 г. по гр. д. № 6225/2014 г. на ВКС I гр. о се приема, че могат да бъдат придобивани по давност имотите, за които е запазено владението в реални граници, защото владеещите ги не са станали членове на ТКЗС, не са изгубили реалните си граници, респективно върху тях не е установено кооперативно земеползване, поради което такива земи не подлежат на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, респективно за тях не се прилага и разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от ЗВСОНИ. Щом тези земи не подлежат на възстановяване по ЗСПЗЗ, те не могат да бъдат включени във фонда по чл. 19 от ЗСПЗЗ. В този фонд влизат само земите, които подлежат на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, но са останали незааявени в законните срокове. Целта на реституцията, уредена в ЗСПЗЗ е да възстанови правото на собственост, което юридически не е отнето, но фактически владението върху него е отнето, като обособи обекта, върху който се възстановява това право като установи съществуващите реални граници, или ги възстанови /когато това е възможно/, а когато старите граници не са запазени и не могат да бъдат възстановени, да обособи имоти в същата местност, върху които да се възстанови собствеността. ЗСПЗЗ, като реституционен закон няма за цел да отнема правото на собственост, чието упражняване е продължило и след колективизацията. Запазването на собствеността в реални граници за имотите в строителните граници на населеното место дори да са за селскостопанско ползване е предвидено в Примерните устави на ТКЗС от 1958 г. /Обн., Изв., бр. 14 от 18.02.1958 г. и от 1968 г., ДВ, бр. 83 от 25.10.1968 г./ чл. 10, ал. 3, съответно чл. 11. Съгласно чл. 12 ЗСГ от 1973 г. и ПМС № 25/75 г. (ДВ, бр. 20/11.03.1975 г.) гражданите, които се занимават лично и с участие на членове на семейството им със селскостопанска дейност, са могли да притежават и запазят в реални граници селскостопански имоти в полските райони до 5 дка поливни и до 10 дка неполивни площи, а в планинските райони - до размерите, които са притежавали до влизане в сила на това постановление, а тези, които не са си получавали доходите основно от селскостопанска дейност са могли да притежават до 2 дка. Тези имоти, за които нормативно е предвидена възможността и реално е запазено владението върху тях, не подлежат на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ.

С оглед гореизложеното, не съществуват пречки за придобиване на процесния имот по давност.

От заключението на вещото лице се установява, че имотът не е част от горска територия, представлява нива или зеленчукова градина, като към момента на огледа е имало зеленчуци, кладенецът в имота се е използвал, като при огледа е констатирано наличието на маркуч за напояване. На място не е установено наличието на сеч.

Владението на имота от страна на ищеца се установява от показанията на разпитаните свидетели, които заявяват, че имотът е стопанисван първо от бащата на ищеца, а след това, до настоящия момент се стопанисва от него, като същият е ограден, никога не е бил в ТКЗС и винаги се е обработвал от ищеца.

От събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че процесният имот е бил владян от ищцовата страна за период повече от 10 години. В периода от 1980г до 1996 г. ищецът е владеел имота, като го е обработвал заедно с неговия баща, а след 1996 г. до сега го е владеел, обработвал и експлоатирал само и единствено той, като е упражнявал самостоятелно, явно и спокойно фактическата власт върху него с намерение за своеене.

С оглед липсата на пречки за придобиване на процесния имот по давност, настоящият съдебен състав счита, че действително ищецът е владял явно, спокойно, постоянно, непрекъснато и несъмнено имота от 1980 до настоящия момент, с което е осъществил състава визиран в чл. 79 от ЗС за придобиване на процесния недвижим имот по давност.

По отношение на направените възражения от страна на ответника, че процесният имот от 2014 година е обявен за публична общинска собственост с Решение № 62-1-3 от 14.11.2014 г. на Общински съвет-Дългопол, поради което не може да бъде придобит от ищеца по давност е неоснователно. Обстоятелството, че Община Дългопол е вписана, като собственик на процесния имот в кадастралния регистър, въз основа на Акт за частна общинска собственост № 509 от 02.02.2012 г. издаден от кмета на Община Дългопол-М. И. има констативен характер и не води до извода, че имотът е собственост на общината. Основанията за придобиване на собствеността са регламентирани в разпоредбата на чл. 77 от ЗС, съгласно която: Правото на собственост се придобива чрез правна сделка, по давност или по други начини, определени в закона. Съгласно чл. 19 от ЗСПЗЗ: Общината стопанисва и управлява земеделската земя, останала след възстановяването на правата на собствениците. За процесната реална част не е имало възстановяване на правата на собствениците, тъй като същата не е била колективизирана и не е била част, нито е била обработвана от ТКЗС, АПК ДЗС, поради което за нея не е следвало да бъде издаван акт за общинска собственост на това основание.

По отношението на възражението, че процесният имот не може да съществува самостоятелно, поради което също не може да бъде придобит на основание давностно владение, тъй като не е налице годен обект на давностно владение, същото е неоснователно, тъй като няма пречка реални части от имоти да се придобиват по давност.

Крайният извод на настоящият съдебен състав е за неоснователност на подадената въззивна жалба. Тъй като констатациите на ВОС, съвпадат с тези на първоинстанционният съд, решението на РС-Провадия, в обжалваната му част като валидно, допустимо и правилно следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора, направеното искане и доказателства за извършването им, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски, пред ОС-Варна.

С оглед изхода от спора, в тежест на ответника – Община Дългопол/въззивник в настоящото производство/ следва да бъдат възложени направените по делото съдебно-деловодни разноски пред въззивния съд, в размер на 1200 лева.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 140/05.06.2023 г., постановено по гр. д. № 570/2022 г. по описа на РС-Провадия, 1-ви с-в, в частта, в която е прието за установено, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗС по отношение Община Дългопол, БУЛСТАТ 0000935224, със седалище и адрес на управление гр.Дългопол, ул. „Георги Димитров“ № 105, представлявано от кмета Г.Г., че Х. И. И., ЕГН *****, с адрес с. Цонево, ул. „Тридесет и втора“ № 30 е собственик на реална част с площ 2118 кв.м. от недвижим имот, находящ се в землището на с. Дебелец, общ. Дългопол, представляваща част от поземлен имот с идентификатор № 20599.2.125 в местност „Домусчука“ по КKKP на землището на селото, одобрени със Заповед № РД-18- 605/28.02.2018г. на Изпълнителен директор на АГКК, с НТП изоставено трайно насаждение, целия с площ от 42562кв.м., при граници на реалната част - поземлени имоти с идентификатор: № 20599.2.2, № 20599.2.3, №2 0599.2.79 и № 20599.2.1, заштрихована с червен цвят на комбинирана скица, Приложение №3, на страница 102 от първоинстанционното дело, към изготвената съдебно техническа експертиза по делото, преподписана от съда, с площ по комбинираната скица от 2118 кв.м., на основание придобивна давност, въз основа на владение, продължило в периода от 1980г. до месец юни 2022г.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал.1 ГПК, Община Дългопол да заплати на Х. И. И., ЕГН: *****, сумата от 1200 лв. /хиляда и двеста лева/ - представляваща направените съдебно-деловодни разноски за разглеждане на делото пред ОС-Варна.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____